

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **J. B. , nar. ...**, bytem A. H. 197, S. H., zastoupeného Mgr. Karlem Jindrákem, advokátem se sídlem Praha 10, Černokostelecká 856/33, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 6.1.2014 č.j. MSK 1825/2014,

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 6.1.2014, č. j. MSK 1825/2014, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Bruntále ze dne 26.9.2013, č. j. MUBR/45220-13/mor-SO-Alk+MP_6885/2013/mor, kterým byl žalobce uznán vinným tím, že dne 14.6.2013 v 00:08 hod, na ulici Květná v blízkosti domu č. 24 v obci Bruntál, po té, co dne 14.6.2013 v 00:05 hod na místní komunikaci z ulice Zahradní od OD Máj, dále po ulici Nádražní – ulice Revoluční, až na ulici Komenského k pobočce VZP v obci Bruntál řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Škoda Octavia RZ 4T8 4073, se na výzvu policisty z OO PČR Bruntál odmítl podrobit vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn

alkoholem, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví, a dále na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla (tzv. „zelenou kartu“). Tímto jednáním porušil ust. § 5 odst. 1 písm. f, § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu, čímž spáchal přestupky podle ust. § 125c odst. 1 písm. d), k) zákona o silničním provozu, dále svým jednáním porušil ust. § 17 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, čímž se dopustil přestupku podle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Uvedeným rozhodnutím byl žalobce dále uznán vinný tím, že dne 14.6.2013 v 00:05 hod na ulici Komenského v obci Bruntál neuposlechl výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci, když hlídka PČR OO Bruntál pronášela opakovaně hlasité a srozumitelné výzvy se slovy: „jménem zákona stůjte, policie“ a „stůjte policie“, na což ani v jednom případě nereagoval a křičel, že nezastaví. Tímto jednáním porušil ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích a dopustil se přestupku podle téhož zákona. Za uvedené přestupky Městský úřad v Bruntále uložil žalobci podle ust. § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, dále podle § 125c odst. 4 písm. a, § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, § 16 odst. 2 zákona o pojištění, § 47 odst. 2 zákona o přestupcích pokutu ve výši 28.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců s počátkem ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč a současně bylo rozhodnuto o splatnosti uvedených částek.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, kterou se domáhal jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému s odůvodněním, že napadené rozhodnutí trpí takovými vadami, které je činí nezákonným.

Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí. Z jeho rozhodnutí není patrné, které důkazy posloužily ke zjištění skutkového stavu. V části odůvodnění jsou pouze souhrně uvedeny veškeré důkazy, ze kterých správní orgán vycházel, aniž by bylo blíže specifikováno, který konkrétní důkaz byl podkladem pro stanovení konkrétního skutkového stavu. Dle názoru žalobce tak není jednoznačně uvedeno, jak správní orgán dospěl ke skutkovému stavu věci, které důkazy k tomu využil, jak jednotlivé důkazy hodnotil, a které důkazy pro něj byly věrohodné a které nikoliv. Žalobce poznamenal, že již odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně tyto vady vytýkal, žalovaný se však ve svém rozhodnutí k uvedené námitce, směřující do nedostatečně odůvodněného rozhodnutí správního orgánu I. stupně nijak nevyjádřil. Žalobce má za to, že úkolem žalovaného bylo posoudit, zda rozhodnutí správního orgánu I. stupně je dostatečně odůvodněno, popř. potvrdit názor žalobce o nepřezkoumatelnosti odůvodnění. Žalovaný však takto nepostupoval, sám doplnil odůvodnění rozhodnutí Městského úřadu v Bruntále. Dle názoru žalobce tímto postupem nelze zhojit vadu prvostupňového rozhodnutí, neboť tím byla porušena zásada přímosti řízení. Jestliže způsob, jakým dospěl prvoinstanční orgán ke zjištění skutkového stavu, není dostatečně odůvodněn, není tedy jednoznačně stanoveno, které důkazy byly pro něj rozhodující a kterým výpovědím uvěřil a z jakého důvodu, pak je dle názoru žalobce takové rozhodnutí nepřezkoumatelné. Jestliže se ani žalovaný v rozhodnutí o opravném prostředku nevypořádal se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to taktéž nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů.

Žalobce dále v žalobě citoval část textu odůvodnění rozhodnutí žalovaného na

straně 6 a uvedl, že dle jeho názoru není úkolem odvolacího orgánu posuzovat pravdivost či nepravdivost výpovědí, ale rozhodnout, zda prvoinstanční orgán správně posoudil provedené důkazy. K tomu ovšem nedošlo a žalovaný ve svém rozhodnutí suploval povinnost prvoinstančního orgánu.

Žalobce dále namítal, že v rozhodnutí není nikde uvedeno, zda byl dodržen závazný pokyn policejního prezidenta ze dne 4.12.2009, kterým se upravuje postup na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, podle jehož článku 56 odst. 4 platí, že v případě, že řidič způsob odborného měření odmítne, policista jej vyzve, aby se podrobil odbornému lékařskému vyšetření. Ani z jednoho rozhodnutí není najisto postaveno ani to, že zasahující policisté vůbec vyzvali žalobce k podrobení se odbornému měření, neboť z výpovědí svědků toto nevyplývá. Žalobce poznamenal, že žalovaný ve svém rozhodnutí sice konstatuje, že svědkové E. H. a R. K. uvedli, že výzvu neslyšeli, a vyslovil názor, že to bylo z toho důvodu, že v okamžiku této výzvy již na místě kontroly nebyli, neboť jak sami oba uvedli, dokouřili cigaretu a odešli do domu. Není však stanoven přesně čas, v jakém okamžiku cigaretu dokouřili a odešli a není přesně stanoven čas, kdy měl být žalobce vyzván k podrobení se dechové zkoušce, tedy není najisto postaveno, zda tak svědci v době údajné výzvy byli ještě na místě zásahu či nikoliv. Pro žalobce je tedy otázkou, jaký důkaz vede odvolací orgán k jeho závěru, že zasahující policisté skutečně tuto výzvu řekli v okamžiku, kdy svědci odešli. Je to pouze nepodložená domněnka žalovaného, která však nemá oporu v provedeném dokazování. Žalobce uvedl, že stejně tak je dobře možné, že žádnou výzvu neučinili a následně se mezi sebou domluvili, aby sami neměli problém, že porušili předpisy a žalobce k podrobení se odbornému měření nevyzvali. Žalobce namítal, že správní orgán dostatečně nezduvodnil, proč při posuzování této otázky uvěřil zasahujícím policistům a nikoliv žalobci. To, že policisté provedli služební zákrok, ještě neznamená, že např. nemohli opomenout žalobce vyzvat k podrobení se dechové zkoušce. Žalobce poukázal na to, že v případě, že by zasahující policisté vyzvali žalobce k podrobení se odbornému vyšetření a žalobce by toto odmítl, jistě by si alespoň jeden ze tří policistů vzpomněl na výše uvedený závazný pokyn policejního prezidenta a vyzvali by žalobce k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření. K tomu však dle napadených rozhodnutí nedošlo a žalobce tak má za to, že není důvod nevěřit jeho tvrzení, že nebyl nikým vyzván k podrobení se odbornému vyšetření. V takovém případě nelze přisvědčit názoru správního orgánu, že se dopustil přestupku, neboť zasahující policisté nevyužili všech výzev, které mají použít a nelze tak poukázat na to, že se žalobce odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou.

Žalovaný v písemném vyjádření k odvolání navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že má za to, že se vypořádal se všemi námitkami žalobce uvedenými v odvolání, napadené rozhodnutí považuje za plně přezkoumatelné, stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Nesdílí názor žalobce, že odvolací správní orgán má pouze posoudit průběh dokazování před správním orgánem I. stupně, a že není oprávněn činit žádné vlastní úvahy, neboť rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek. K tomu, co se rozumí nepřezkoumatelností žalovaný odkázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.12.2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, podle nějž pouhé dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí nemohou založit nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Dále odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v odůvodnění rozhodnutí speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým

argumentům účastníka, odporujícím jeho konkrétním a z hlediska sporu pouze dílčím tvrzením, pokud stanovisko k nim jednoznačně logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů. Podle žalovaného lze tyto závěry vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že podal podnět k přezkoumání postupu pprap. M. D., tento podnět prověřovala Generální inspekce bezpečnostních sborů, následně byl podnět žalobce postoupen k vyřízení Odboru vnitřní kontroly, Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje a žalobce byl informován 24.3.2014 o tom, že v postupu zakročující hlídky Obvodního oddělení Bruntál, územního odboru Bruntál Krajského ředitelství Policie Moravskoslezského kraje bylo zjištěno pochybení spočívající v neuvedení okolností zranění žalobce v záznamech policistů a neprovedení hlášení a informování příslušných orgánů pověřených ředitelem KŘP MsK k prošetření těchto okolností. Dle žalobce je z výše uvedeného zřejmé, že postup zasahujících policistů byl chybný v tom směru, že nijak neinformovali o tom, že při jejich zásahu došlo ke zranění žalobce. Není tak důvod, proč by správní orgán měl bez dalšího důkazu přisvědčit tvrzení zasahujících policistů před tvrzením žalobce a dalších svědků.

Soud vyzval účastníky řízení k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání. Oba na výzvu soudu podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. reagovali a s projednáním věci bez nařízení jednání vyslovili souhlas. Krajský soud proto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba doručená krajskému soudu dne 6.3.2014 byla podána včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci k rukám jeho zástupce dne 6.1.2014 (§ 72 odst. 1 s.ř.s.).

Soud se nejprve zabýval žalobcovou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Pokud by totiž napadené rozhodnutí skutečně vadou nepřezkoumatelnosti trpělo, tedy žalovaný by se nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, nezbylo by soudu než postupovat podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a napadené rozhodnutí zrušit. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 19.12.2008 č. j. 8 Afs 66/2008-71 uvedl, že pokud se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku nevypořádá se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů, a že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.

Ze správních spisů žalovaného a správního orgánu I. stupně, a to konkrétně z odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že v odvolání žalobce

jednak namítal, že přestupek byl projednán v jeho nepřítomnosti a druhou námitkou bylo nedostatečné zjištění skutkového stavu a nevěrohodnost svědeckých výpovědí s tím, že v části odůvodnění rozhodnutí jsou pouze souhrně uvedeny veškeré důkazy, ze kterých správní orgán vycházel, aniž by bylo blíže specifikováno, který konkrétní důkaz byl podkladem pro stanovení skutkového stavu s poukazem na to, že žalobce opakovaně prohlašoval, že takto se skutkový stav neudál, popis situace se nezakládá na pravdě a že opakovaně tvrdil, že vozidlo neřídil, nýbrž byl toliko na místě spolujezdce a že je rozhodnutí v tomto směru nepřezkoumatelné, když není jednoznačně uvedeno, jak správní orgán dospěl ke skutkovému stavu, které důkazy k tomu využil, jak jednotlivé důkazy hodnotil a které důkazy byly pro něj věrohodné a které nikoliv. Co se týče odvolací námitky žalobce o projednání přestupku v jeho nepřítomnosti, pak touto se žalovaný velmi podrobně zabýval na straně 3, 4 a částečně na straně 5 odůvodnění svého rozhodnutí, kdy podrobně odkazem na ust. § 74 odst. 1 přestupkového zákona a § 59 správního řádu ve spojení s § 24 odst. 1 správního řádu s odkazem na konkrétní listiny ze správního spisu správního orgánu I. stupně, které uvedl ve svém rozhodnutí, odůvodnil svůj závěr o tom, že tato námitka není důvodná, zdůraznil, že ust. § 59 správního řádu požaduje nikoliv to, aby omluva byla správnímu orgánu doručena před zahájením ústního jednání, ale aby byla učiněna bezodkladně. Žalovaný učinil závěr, že první omluva žalobce z neúčasti na ústním jednání dne 10.7.2013 nebyla učiněna bezodkladně, když telefonický rozhovor mezi žalobcem a správním orgánem I. stupně proběhl dne 9.7.2013, tedy pouhý jeden den před nařízeným ústním jednáním, ale současně nebyla ani důvodná, když žalobce správnímu orgánu důvod omluvy nedoložil a zůstalo pouze u ničím nepodloženého tvrzení. K písemné omluvě ze dne 4.8.2013 žalovaný uvedl, že tuto sice lze posoudit jako bezodkladnou, ovšem i zde opět absentuje doložení důvodu omluvy, přičemž aby bylo možno omluvu přijmout, musí být obě podmínky splněny zároveň. Co se týče v pořadí třetí omluvy žalovaný konstatoval, že tato omluva nebyla učiněna nejen bezodkladně, nýbrž i opožděně, neboť byla podána až po ústním jednání a zároveň opět absentuje prokázání důležitého důvodu omluvy.

Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal i s odvolacími námitkami, které se týkaly nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nevěrohodnosti svědeckých výpovědí a s výhradami, že v části odůvodnění jsou pouze souhrně uvedeny veškeré důkazy, ze kterých správní orgán vycházel, aniž by bylo blíže specifikováno, který konkrétní důkaz byl podkladem pro stanovení skutkového stavu. K těmto námitkám se žalovaný podrobně vyjadřoval na straně 5 až 7 svého rozhodnutí, když poukázal na to, že správní orgán I. stupně v rámci dokazování provedl důkaz svědeckou výpovědí zasahujících policistů M. D., K. N. a P. V. ve smyslu ust. § 55 správního řádu s tím, že svědci M. D. a P. V. shodně uvedli, že vozidlo Škoda Octavia RZ 4T8 4073 po předchozí jízdě zastavilo u budovy VZP a z místa řidiče vyběhl muž – později ztotožněný J. B. – žalobce, který byl vyzván policistou M. D. k zastavení se, avšak na výzvu nereagoval s tím, že z jejich výpovědi dále vyplývá to, že muž běžel směrem k ulici Květná. Svědkyně K. N. k popisu této situace pouze uvedla, že osoba, která vybíhala z místa řidiče, byla ta samá osoba, která byla dostižena na ulici Květná, a dále, že z výpovědi svědka M. D. vyplývá, že se za mužem rozeběhl, což koresponduje s tvrzením svědka P. V., že běžel za M. D. Co se týče svědkyně K. N., dovodil, že z její výpovědi vyplývá, že za prchajícím mužem a svými kolegy neběžela, nýbrž zůstala u vozidla Škoda Octavia. Záměnu utíkajícího obviněného J. B. za jinou osobu vyloučil svědek M. D. tvrzením, že od začátku zpozorování vozidla a vyběhnutí osoby řidiče měl

stále vizuální kontakt a jednalo se o tutéž osobu – žalobce s tím, že shodně vypověděl i svědek P. V. Žalovaný pak konstatoval, že je vyloučena i záměna při určení totožnosti, kdy J. B. – žalobce - byl ztotožněn jednak lustrací na základě jím uvedených identifikačních údajů a jednak zjištěním svědka P. V. na podkladě osobní znalosti obviněného J. B. Z uvedeného je zřejmé, že se žalovaný námitkou žalobce, že zmíněný osobní automobil Škoda Octavia RZ 4T8 4073, neřídil, v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně zabýval. Co se týče námítky ohledně skutkového stavu, konkrétně slovní výzvy žalobci k zastavení se, žalovaný reagoval na tuto odvolací námitku na straně 5 rozhodnutí odkazem na výpovědi svědka M. D., který uvedl, že dvakrát na muže křičel výzvou „stůjte policie“, což koresponduje s tvrzením svědka P. V., který uvedl, že kolega D. opětovně vyzýval utíkajícího muže slovy „jménem zákona, stůjte policie“. Žalovaný konstatoval, že je zde sice drobný rozdíl ve formulaci výzvy, nicméně z uvedeného vyplývá, že výzva byla dána, a to nikoliv jedenkrát. Současně žalovaný konstatoval, že vypověděla-li svědkyně K. N., že kolega muže vyzýval k zastavení, pak to nijak neznevěrohodňuje tvrzení svědků M. D. a P. V. V daných souvislostech žalovaný rovněž poukázal na svědka R. K., který vypověděl, že slyšel nějaké výkřiky „stůj...“ a další neslyšel. Svědek E. H. se k této otázce nijak nevyjádřil a rovněž tak ani svědek L. T. Žalovaný uzavřel, že nicméně z jednotlivých tvrzení svědků a celkového popisu situace lze vyvodit závěr, že žalobce musel vědět, že za jeho vozidlem jede služební vozidlo policie ČR, což mohl zcela jednoduše dovodit ze zapnutého výstražného světla modré barvy doplněného zvukovým výstražným znamením a nápisem stop a že za této situace je obvyklé, aby řidič vozidla, kterému je takto dáváno znamení k zastavení, vozidlo zastavil, příp. se podrobil kontrole ze strany policie ČR. Reakce žalobce ovšem byla taková, že po zastavení vozidla začal od něj utíkat, což už obvyklé není a u zasahujících policistů zákonitě vyvolalo podezření z protiprávního jednání a vedlo k provedení zákroku se zadržením osoby žalobce. Žalovaný uzavřel, že lze mít za prokázané, že žalobce byl vyzván k zastavení se a pokud této výzvy neuposlechl, je to nutno přičíst pouze a jen k jeho tíži. K odvolací námitce ohledně nevěrohodnosti svědků žalovaný konstatoval, že nikoliv každá rozporná skutečnost či tvrzení musí ihned znamenat nevěrohodnost svědka a jeho výpovědi s tím, že žádné takové okolnosti v dané věci neshledal.

Co se týče skutkové námítky ohledně odmítnutí výzvy k podrobení se vyšetření ke zjištění, zda žalobce nebyl ovlivněn alkoholem, pak i touto odvolací námitkou se žalovaný zabýval, a to na straně 6 svého rozhodnutí, kdy zdůraznil, že v první řadě byl proveden důkaz listinou, kterou je úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy s tím, že z jeho obsahu mimo identifikačních údajů osoby žalobce vyplývá, že dechová zkouška certifikovaným dechovým analyzátozem nebyla provedena z důvodu odmítnutí a vyplývá z něho i to, že u žalobce byl zjištěn zápach po alkoholu, což zavdávalo podezření na konzumaci alkoholických nápojů před jízdou a bylo důvodem k provedení výzvy k podrobení se odbornému vyšetření, a dále byl proveden důkaz výsledkem svědků, konkrétně M. D., který uvedl, že žalobce byl opakovaně vyzýván a svědka P. V., který uvedl, že žalobce byl poučen a vyzván k podrobení se měření na alkohol a shodně vypověděla i svědkyně K. N. Co se týče svědků E. H. a R. K., kteří se na otázku správního orgánu vyjádřili slovy, a to E. H. „ne, nevím o tom“ a svědek R. K. odpověděl ne, čili uvedli opačné tvrzení, to znamená, že výzvu neslyšeli, pak z toho vyplývá, že v okamžiku této výzvy již na místě kontroly nebyli, neboť jak oba uvedli, dokouřili cigaretu a odešli do domu. Žalovaný se zabýval i námitkou nevěrohodnosti výpovědí

svědků – policistů, zejména pak výpovědi svědka M. D. s tím, že samotná skutečnost, že policista si důsledně neplní své služební povinnosti ještě automaticky neznamená, že jeho svědecká výpověď je pro důkazní řízení nevěrohodná a nelze ji použít s tím, že v posuzovaném případě svědek M. D. podal svědeckou výpověď a uvedl skutečnosti, jimž byl přítomen a které objektivně vnímal, přičemž jeho tvrzení v kontextu s dalšími výpověďmi nezavdávají pochybnost o tom, že svědek událost popisuje jinak, než se stala. Ohledně odvolací námitky, která se týkala výzvy policisty k předložení dokladů potřebných k řízení motorového vozidla, tzn. řidičského průkazu, osvědčení o registraci vozidla a dokladu prokazujícího pojištění odpovědnosti vozidla, i s tou se žalovaný vypořádal, a to na straně 7 odůvodnění svého rozhodnutí a uvedl, že pokud by tak na místě žalobce učinil a požadované doklady předložil, pak ze strany zasahujících policistů nebyl důvod k ověřování jeho totožnosti tzv. lustrací a tato otázka by pak ani nebyla předmětem řízení.

Krajský soud má za to, že žalovaný se řádně vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, žádnou z nich neopomněl, zabýval se tím, zda skutkové závěry správního orgánu I. stupně vyplývají z nashromážděných podkladů. Na straně 7 až 9 se pak žalovaný podrobně zabýval otázkou, zda právní závěry správního orgánu I. stupně korespondují s platnou právní úpravou.

S ohledem na shora uvedené krajský soud uzavírá, že žalobní námitka žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného není důvodná. Krajský soud neshledává důvodnou ani žalobcovu námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí jednak souhrně označil důkazy, z nichž činil skutková zjištění a v následující pasáži provedl hodnocení důkazů a následně uvedl skutečnosti, které vzal za podklad svého rozhodnutí, v odůvodnění správního orgánu je vysvětleno, co bylo provedenými důkazy nepochybně zjištěno, lze z něj seznat, jakými úvahami se správní orgán I. stupně řídil, zabýval se i námitkou žalobce ohledně nevěrohodnosti výpovědi policistů a v odůvodnění je rovněž uvedeno, jaké právní závěry a podle které právní normy správní orgán I. stupně rozhodl.

Z výše shrnutého odůvodnění rozhodnutí žalovaného i z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, která je nutno považovat za jeden celek, je zřejmé, že se správní orgány vypořádaly se všemi tvrzeními žalobce, srozumně vysvětlily, co podle nich bylo provedeným dokazováním nepochybně zjištěno, které tvrzení odmítly jako nevěrohodné a z jakých důvodů a krajský soud považuje jejich závěry za správné a odpovídající zásadám logiky. Soud uzavírá, že stran odůvodnění rozhodnutí správní orgány dostaly své povinnosti vyplývající pro ně z ust. § 68 správního řádu.

K žalobní námitce žalobce ohledně nevěrohodnosti výpovědi policistů krajský soud uvádí, že z obou správních rozhodnutí vyplývá, že správní orgány obou stupňů hodnotily vzájemnou souladnost výpovědí policistů, jež při porovnání nevykazovaly žádné významné rozpory. Co se týče slovní výzvy žalobci k zastavení se, ze správního spisu správního orgánu I. stupně plyne, že výpověď svědka M. D., který uvedl, že dvakrát na žalobce křičel výzvu „stůjte policie“ koresponduje s výpovědí svědka P. V., který uvedl, že svědek D. opětovně vyzýval utíkajícího muže (žalobce) slovy jménem zákona, stůjte, policie. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že vypověděla-li svědkyně K. N., že kolega muže vyzýval k zastavení a neuvedla přesnou formulaci

výzvy, pak to nijak neznevěrohodňuje výpovědi svědků M. D. a P. V. Nelze pominout ani výpověď svědka R. K., který slyšel nějaké výkřiky stůj a další neslyšel. Krajský soud má za to, že v posuzované věci nebyl na straně policistů zjištěn žádný jiný motiv, než dodržování služebních povinností a nebyla shledána žádná okolnost, která by zavadala důvod pochybovat o pravdivosti jejich výpovědi, což se vztahuje i k hodnocení výpovědi policistů ve vztahu k otázce odmítnutí výzvy k podrobení se vyšetření ke zjištění, zda žalobce není ovlivněn alkoholem. Ze správního spisu Městského úřadu v Bruntál bylo zjištěno, že svědek M. D. vypověděl, že žalobce byl opakovaně vyzýván k podrobení se měření na alkohol, shodně vypověděla i policistka K. N. Nedůvodná je žalobní námitka žalobce, že žalovaného závěr, že svědci H. a K., kteří na otázku správního orgánu týkající se této výzvy se vyjádřili slovy ne, nevím o tom, respektive ne, že už v okamžiku výzvy na místě samém nebyli, neboť po dokouření cigarety odešli, je nepodloženou domněnkou. Ze správního spisu bylo zjištěno, že svědek E. H. na otázku správního orgánu, zda policisté před svědkem vyzývali zadrženého nějak slovně, odpověděl ne, nevím o tom. Současně vypověděl, že na místě se zdržel tak cca 10 až 15 minut, než vykouřil cigaretu a potom odešel. Současně vypověděl, že před dům vyšel v okamžiku, kdy „viděl pouze chlapa v poutech, který klečel na trávníku před domem, na místě byl jeden policista, na to ihned přišel druhý, poté i policistka...“ Dále uvedl, že v osobě v poutech poznal pana J. B. Svědek R. K. na otázku správního orgánu I. stupně, zda policisté před ním vyzývali zadrženého nějak slovně, odpověděl ne a na otázku, jak se zdržel dlouho na místě, odpověděl cca 15 minut, kdy vykouřil cigaretu a potom odešel. Z uvedeného je podle názoru krajského soudu zřejmé, že svědci nebyli přítomni po celou dobu zásahu policistů, nad to okolnost, že sami tuto výzvu neslyšeli ještě neznamená, že ji policisté neučinili. Žalobní námitka žalobce, že je dobře možné, že žádnou výzvu policisté neučinili a následně se mezi sebou domluvili, aby sami neměli problém, že porušili předpisy a žalobce k podrobení se odbornému měření nevyzvali, je dle názoru soudu tvrzení účelové a spekulativní. Jak správně zdůraznil také žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nelze pominout tu skutečnost, že zasahující policisté, kteří tvořili trojčlennou motorizovanou hlídku, učinili určitá zjištění, která zavadala důvod k provedení služebního zákroku proti osobnímu automobilu Škoda Octavia RZ 4T8 4073 a jeho osádce, průběh služebního zákroku se pak odvíjel od nastálé situace, zvláště pak s ohledem na chování žalobce, který rychle opustil vozidlo. Soud se ztotožňuje i s názorem žalovaného, že samotná skutečnost, že policista M. D. si důsledně neplnil své služební povinnosti, ještě automaticky neznamená, že jeho svědecká výpověď v projednávané věci je nevěrohodná a nelze ji použít.

Z důvodů shora rozvedených dospěl soud k závěru, že správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věc a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, dostály, zcela dostatečně se ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány též správně provedly právní kvalifikaci správních deliktů, když řádně odůvodnily naplnění jednotlivých skutkových podstat. Krajský soud se zcela ztotožňuje s právními závěry žalovaného, a proto v podrobnostech na tyto závěry v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje.

Ze shora uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je zcela v souladu se zákonem, neshledal ani žádné vady řízení, pro které by byl povinen toto rozhodnutí zrušit, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první o.s.ř. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské nám. č. 6.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 16.1.2015

Za správnost vyhotovení:
Ivona Martiníková

Mgr. Jarmila Úředníčková v.r.
samosoudkyně